

[Axel Dam.]

kundskab til at kunne tage Stilling til alle de Ting, der skal stemmes om i Dag. Jeg vil derfor anmode om, at det, naar vi i mange Tilfælde undlader at stemme, maa blive opfattet som Udtryk for, at vi ikke føler os kompetente til at stemme ja eller nej.

Der er naturligvis enkelte Punkter, hvor vi kan tage Standpunkt. Med Hensyn til det meget omdebatterede Spørgsmaal om Beruselsesforbrydelser maa jeg sige, at i og for sig føler vi os tiltalt af den Regel, at Beruselse skulde være en skærpende Omstændighed, men kun fordi det optræder som Reaktion mod den forældede Opfattelse, at den skulde være en formildende Omstændighed. Jeg mener, at det hverken skal være det ene eller det andet. Hvad en Mand foretager i en Rus, maa han som ædru staa til Ansvar for; saa bliver det ens egen Sag, om man vil drikke sig fuld eller ej. Vi maa derfor stemme nej til begge de to Ændringsforslag.

En anden Paragraf vil vi stemme for. Det er med Hensyn til Privatdetektiver. Vi mener, at det private Liv maa have Beskyttelse mod den Slags unødvendig Snagen.

Hvad endelig Dødsstraf angaar, kan dens Bibeholdelse ikke forenes med det Straffeprincip, vi i Hovedsagen ønsker indført, nemlig Vederlagsprincippet, at man skal arbejde hen til, saa vidt det lader sig gøre, at refundere den Uret, der er gjort. Det afskærer man i alt Fald den Forbryder fra, der bliver henrettet. Endelig kunde jeg tænke mig, at Dødsstraffen under revolutionære Forhold vil kunne blive misbrugt, at den vil kunne benyttes f. Eks., som man nu benytter den i Rusland, overfor politiske Modstandere eller lignende. Hvis man ikke har den, vil man altid kunne betragte det som Mord, naar man dræber et Menneske, som ikke efter nogen Straffelovsparagraf har fortjent Døden. Vi er altsaa imod Dødsstraffens Opretholdelse.

Formanden: Jeg maa henstille til de efterfølgende Talere at fatte sig i Korthed, saaledes at vi snart kan skride til Afstemning.

Elmquist: Jeg skal følge Formandens Henstilling og kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Til det ærede Medlem Hr. Pürschel skal jeg sige, at selvfølgelig vil ingen have Düsseldorf-Morderen dømt til Døden, hvis han er sindssyg. Men skulde der optræde et saadant Fænomen her i Landet, og det viste sig, at vedkommende ikke var sindssyg, synes jeg i høj Grad, der

var et Tilfælde her, og jeg tror, det vil være i Overensstemmelse med den almindelige Retsbevidsthed, at det i høj Grad vilde være et Tilfælde, hvor man skulde sætte ind med Dødsstraf.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel vil jeg yderligere angaaende den Statistik, der er anført i Gaar, udtale, at naar det ærede Medlem læser min Tale igennem, vil han se, at jeg, saaledes som jeg ogsaa udtalte i Dag, netop tog Østrig og ogsaa til Dels Professor Exners Udtalelser fra Sachsen som Udtryk for, at Dødsstraffens Afskaffelse kunde synes at have medført en Forøgelse af Morddommene. Og saa er det ganske rigtigt, at jeg føjede senere til, at hvis man vilde være helt paa den sikre Side, bør man hellere sige, at Tallene viser intet.

Til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro skal jeg bemærke, at Domstolene selvfølgelig kun skal kunne idømme Dødsstraf, naar der er ubetinget Vished for, at den paagældende har begaaet Forbrydelsen; og jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Vagn Bro og jeg trygt og roligt kan overlade til Højesteret her i Landet at afgøre, hvornaar Forholdene ligger saaledes, at der ingen Tvivl er om, at den paagældende har begaaet Drabet.

Jeg vil endelig til Slut gerne have Lov til overfor den højtærede Justitsministers Udtalelser til mig at understrege, at Ministeren altsaa har indrømmet, at naar man har Dødsstraffen her i Landet, er Faren til Stede for, at den kan anvendes. Dette var den højtærede Justitsminister bange for. Justitsministeren vil altsaa have Dødsstraffen ud af Straffeloven, bl. a. fordi han er bange for, at dens Tilstedeværelse kan føre til, at den bliver brugt.

Naar den højtærede Minister nærer denne Ængstelse, mon det saa er udelukket, at en og anden moralsk defekt Person, som omgaas med Tanken om at begaa et Drab, kan lade sig afskrække fra at begaa Forbrydelsen ved Frygten for selv at miste Livet? Vi har den højtærede Justitsministers Udtalelse for, at der ligger en saadan Fare for Anvendelse af Dødsstraf, naar den bevares i Straffeloven. Mon det da herefter ikke vil være fornøftigt og stemmende med Befolkningens Ønske at lade de Herrer Mordere fortsat have denne ubehagelige Risiko svævende over Hovedet? Saa bliver der dog Mulighed tilbage for, at denne Risiko kan afholde en enkelt fra at myrde og derigennem kan skaane et enkelt uskyldigt Offer for at blive dræbt.

Jeg finder, at den Ængstelse, Ju-